

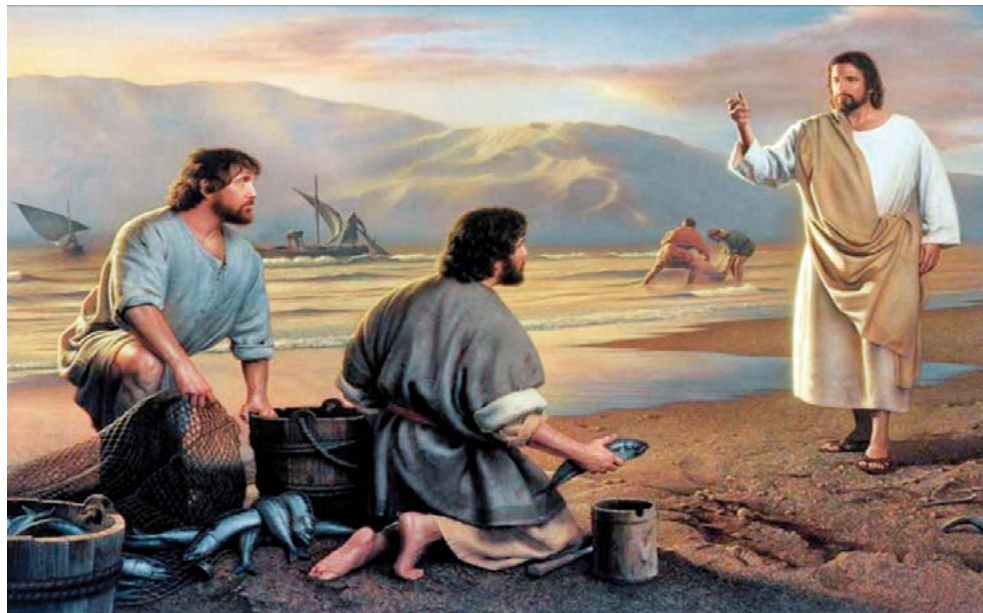
PARAULES DE VIDA

El Papa al servei del Poble de Déu

El dia 29 de juny se celebra la solemnitat dels sants apòstols Pere i Pau. Pere va conèixer el Senyor des del començament i va formar part del grup dels primers apòstols, va escoltar la seua predicació, va viure el drama de la passió i va ser testimoni de la resurrecció. Pau, en canvi, no va conèixer personalment a Jesús abans de la seua passió i resurrecció, sinó que el va veure per primera vegada quan se li va aparèixer mentre es dirigia a Damasc.

No obstant això, en ells hi ha una cosa comuna: en conèixer a Jesús van descobrir

que la seua vida només tenia sentit vivint per a Ell. En certa ocasió en què molts deixebles el van abandonar per la duresa de les seues paraules, davant la pregunta de Jesús sobre si també ells l'abandonarien, Pere va respondre: «Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna» (Jn 6, 68). La mateixa convicció expressa Pau quan en la carta als Filipencs afirma: «tot ho considero una pèrdua, comparat amb el bé suprem que és conèixer Jesucrist, el meu Senyor» (Fil 3,8). Per això la seua vida únicament té un sentit i una meta: «apoderar-me'n (de Crist), ja que també Jesucrist es va apoderar de mi» (Fil 3,12). Els dos es van dedicar a anunciar l'Evangelí i van donar la vida per Crist, un per la creu i l'altre per l'espasa.

Van tindre missions molt diferents a l'Església. Pere, que en alguns moments va prendre la paraula en nom dels dotze, va ser el primer a confessar la fe i per tres vegades va confessar el seu amor al Senyor després de la resurrecció; va rebre de Crist la missió de confirmar als germans en la fe i de pasturar les ovelles del seu ramat, per a lo qual va rebre les claus del Regne del cel i el poder de lligar i deslligar. La seua missió va estar sobretot al servei de la comunitat cristiana, tot i que el desig d'anunciar l'Evangelí el va portar a Roma.

Pau, en canvi, va ser abans de res un evangelitzador incansable i fundador de noves comunitats cristianes. Amb tot, en les seues cartes es manifesta com un pastor que anima, corregeix, exhor-

ta i governa les comunitats que ha fundat mitjançant l'anunci de l'Evangelí; i en les cartes pastorals instrueix als futurs responsables de l'Església sobre les seues obligacions com a pastors del Poble de Déu. Aquests dos apòstols encarnen les dues dimensions del ministeri: enviats a anunciar el missatge de l'Evangelí i a cuidar la fe de la comunitat cristiana.

El Papa, com a successor de Pere, és el primer a confessar la fe, exerceix en nom de Crist el servei de l'autoritat suprema en l'Església pasturant el ramat del Senyor, i la seua predicació és un

punt de referència per a l'anunci de l'Evangelí. D'aquesta manera ens confirma en la fe i es converteix també en el primer testimoni de Crist resuscitat. El seu servei al Poble de Déu és creador d'unitat. La comunió amb el Successor de Pere és el camí per a una unió viva amb Crist. Sabem que actualment el seu ministeri no és fàcil. L'Església navega sacsejada per tempestes que no sols li venen de fora, sinó, moltes vegades, de les nostres infidelitats a l'Evangelí.

Que aquesta festa augmente el nostre amor al Papa, la comunió amb ell i l'oració per les seues intencions.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Sense sol i sense fe

La masia estava ben encarada. Em vaig imaginar que el sol pentinava la façana cada dia i feia una tendra moixaina a un rellotge de sol que s'hi mantenia gravat. Estava molt deslluït i fins i tot costava de llegir la inscripció que mostrava presumit: «Jo sense sol i tu sense fe no som res.»

Amb tan poques paraules un escrit a la paret aclareix una gran veritat irrefutable. La fina vareta de metall del rellotge necessita que el sol li arribi per fer-li ser un instrument útil. Aques-

ta dita popular ens fa notar, per comparació, que la nostra vida si no li arriba el raig de la fe no serveix per a res. I és que la fe en Déu transforma la nostra vida i deixa de ser una paret llisa a poder mostrar amb claredat el reflex de la Llum divina.

No hi ha res més decebedor que voler saber l'hora i mirar un rellotge de sol que no la marca. Igualment, la nostra vida té una dimensió de servei i d'utilitat. En primer lloc, la fe dona sentit a la meua vida quan em per-

met adonar-me que hi ha Algú que m'il·lumina. Experimento amb humilitat que no soc l'origen de la meua llum. Després, prenent la imatge del rellotge de sol, convé estar ben encarat cap a Ell. Déu ha d'ésser aquell amb el qual hi estàs cara a cara. T'ha de poder acaronar suaument, cada dia, i com més hores millor.

Finalment, reprement la utilitat del rellotge, la meua fe és una ajuda per als altres. Aquells que cerquen saber quina hora és t'han de poder mirar i

descobrir-hi l'hora que el Sol assenyalava. Potser el que volen trobar en nosaltres, els cristians, és veure reflectida la Llum de Déu que ens marca i ens proposa el sentit de cada instant. A cada segon, la llum que ens arriba de Déu és diferent, cada vegada diem de diferent manera que n'és d'imprescindible tenir a Déu per Pare i rebre permanentment la moixaina del seu Amor.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

PALABRAS DE VIDA

El Papa al servicio del Pueblo de Dios

El día 29 de junio se celebra la solemnidad de los santos apóstoles Pedro y Pablo. Pedro conoció al Señor desde el comienzo y formó parte del grupo de los primeros apóstoles, escuchó su predicación, vivió el drama de la pasión y fue testigo de la resurrección. Pablo, en cambio, no conoció personalmente a Jesús antes de su pasión y resurrección, sino que lo vio por primera vez cuando se le apareció mientras se dirigía a Damasco.

Sin embargo, en ellos hay algo común: una vez conocieron a Jesús descubrieron que su vida solo tenía sentido viviendo para Él. En cierta ocasión en que muchos discípulos lo abandonaron por la dureza de sus palabras, ante la pregunta de Jesús acerca de si también ellos lo abandonarían, Pedro respondió: «Señor, ¿a quién vamos a acudir? Tú tienes palabras de Vida eterna» (Jn 6,68). La misma convicción expresa Pablo cuando en la carta a los Filipenses afirma: «Todo lo considero pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor» (Fil 3,8). Por ello su vida únicamente tiene un sentido y una meta: «alcanzar a Cristo, porque he sido alcanzado por Él» (Fil 3,12). Los dos se dedicaron a anunciar el Evangelio y dieron la vida por Cristo, uno por la cruz y el otro por la espada.

Tuvieron misiones muy diferentes en la Iglesia. Pedro, que en algunos momentos tomó la palabra en nombre de los doce, fue el primero en confesar la fe y por tres veces confesó su amor al Señor después de la resurrección; recibió de Cristo la misión de confirmar a sus hermanos en la fe y de apacentar las ovejas de su rebaño, para lo que recibió las llaves del Reino de los cielos y el poder de atar y desatar. Su misión estuvo sobre todo al servicio de la comunidad cristiana, aunque el deseo de anunciar el Evangelio lo llevó a Roma.

Pablo, en cambio, fue ante todo un evangelizador incansable y fundador de nuevas comunidades cristianas. Con todo, en sus cartas se manifiesta como un pastor que anima, corrige, exhorta y gobierna las comunidades que ha fundado mediante el anuncio del Evangelio; y en las cartas pastorales instruye a los futuros responsables de la Iglesia sobre sus obligaciones como pastores del Pueblo de Dios. Estos dos apóstoles encarnan las dos dimensiones del ministerio: enviados a anunciar el mensaje del Evangelio y a cuidar la fe de la comunidad cristiana.

El Papa, como sucesor de Pedro, es el primero en confesar la fe, ejerce en nombre de Cristo el servicio de la autoridad suprema en la Iglesia apacentando el rebaño del Señor, y su predicación es un punto de referencia para el anuncio del Evangelio. De este modo nos confirma en la fe y se convierte también en el primer testigo de Cristo resucitado. Su servicio al Pueblo de Dios es creador de unidad. La comunión con el Sucesor de Pedro es el camino para una comunión viva con Cristo. Sabemos que actualmente su ministerio no es fácil. La Iglesia navega sacudida por tormentas que no solo le vienen de fuera, sino, muchas veces, de nuestras infidelidades al Evangelio. Que esta fiesta aumente nuestro amor al Papa, la comunión con él y la oración por sus intenciones.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Final del Mes de Maria amb els xiquets de la catequesi

El dissabte 29 de maig, una vegada acabades les primeres comunions, amb els xiquets i xiquetes de catequesi vam trobar-nos per acabar el curs. Ho vam fer preguntant amb el Mes de Maria, preguntant a la Mare i oferint cadascú dels xiquets i xiquetes una flor a la Mare de Déu.

En acabar vam realitzar amb globus, un Rosari que tots junts vam soltar per tal que pugés cap al cel.

Ha estat una tarda bonica on els pares i mares també hi van participar!

Mn. Joan Guerola

El Col·legi Diocesà acomiada els alumnes de batxillerat

No fa falta dir que la nostra vida social s'ha vist totalment alterada a causa

de la pandèmia i, com no, també la vida d'un centre docent. El curs passat no es van poder portar a

terme cap mena de festa de la promoció d'alumnes, ni tampoc les tradicionals festes del mes de maig. Però un any després, sembla que a poc a poc les coses van tornant a la normalitat.

A la fi del mes de maig, Mes de Maria, ens aplegàvem una representació del claustre de professors, famílies i alumnes per celebrar l'Eucaristia i donar gràcies a Déu per dues promocions d'alumnes que uns ja havien finalitzat una etapa important de la seva vida en el centre i uns altres que estan ja en la recta final.

Al finalitzar l'Eucaristia, se'ls va imposar la insígnia d'antics alumnes, tot esperant que el curs vinent es puguin reprendre les celebracions com es venia fent.

Mn. Tomàs Mor

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Jesús va pujar a la creu per a baixar al nostre sofriment. Per nosaltres, per a tocar fins al fons la nostra realitat

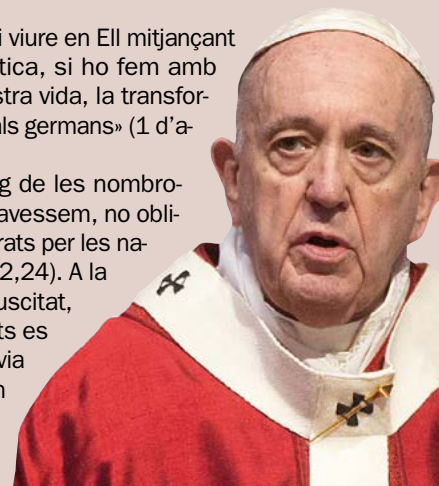
humana. Per a acostar-se a nosaltres i no deixar-nos sols en el dolor i en la mort. Per a recuperar-nos, per a salvar-nos» (30 de març).

@Pontifex: «El camí de la conversió passa sempre a través de la creu. No hi ha santedat sense renúncia i sense combat espiritual» (31 de març).

@Pontifex: «L'Eucaristia és Jesús mateix que es dona enterament a nosal-

tres. Nodrir-nos d'Ell i viure en Ell mitjançant la Comunió eucarística, si ho fem amb fe, transforma la nostra vida, la transforma en un do a Déu i als germans» (1 d'abril).

@Pontifex: «Enmig de les nombroses dificultats que travessem, no oblidem mai que som curats per les nares de Crist (cf. 1Pe 2,24). A la llum del Senyor ressuscitat, els nostres sofriments es transfiguren. On hi havia mort ara hi ha vida; on hi havia dol ara hi ha consol» (4 d'abril).

Un mes de mayo esperanzador

Con el mes de mayo ya en despedida, ese mes de las flores y de cantos a María, Benicarló ha vuelto a salir por las calles a cantar que Ella es la Madre de Dios, la Llena de Gracia, la Omnipotencia suplicante y sobre todo Nuestra Madre. A Ella entonan los músicos su plegaria; a ella, esas gentes que saben representan a todo Benicarló acuden, año tras año, generación tras generación pidiéndole que «en las aflicciones siempre nos ampare». Este año, Benicarló también ha salido rogándole que nos libre de esta pandemia del Covid que nos aflige. Y lo hemos hecho con la misma fe de los peruanos que, cuando salían a pedirle la lluvia, iban ya con sus paraguas. ¡Madre! escúchanos que ya estamos muy cansados y doloridos. Y hacemos nuestros estos versos que Josep Lluís ha compuesto inspirado por tu gracia misericordiosa y maternal:

*«... Els homes i dones van amb fe
cantant i pregant als carrers,
l'expressió de joia i d'amor,
c'arriba a la gent al seu cor.
Necessitem ... moments de sana alegria
que estimulen cada dia,
l'esperit i els profunds valors
dels vilatans de Benicarló.»*

Manuel Ferrer

La Parròquia de Sant Miquel Arcàngel celebra el final del Mes de Maria

El 31 de maig vam celebrar el final del Mes de Maria. A les 21.30 h vam començar el res del Sant Rosari en comunió amb el Sant Pare, amb la intenció que s'acabi la pandèmia i tot el sofriment que causa.

A les 22 h donàvem inici a la celebració de l'Eucaristia presidida i predicada pel Rev. Francisco Javier Rodríguez Gelardo, rector de Tàrbena i Bolu-

lla, vicari de Callosa i Defensor del Vincle del Tribunal Eclesiàstic d'Alacant. En l'homilia ens va ajudar a contemplar i meditar el paper de Maria com a filla, mare i esposa. Un bon grup de fidels, juntament amb el cor parroquial, van participar d'aquesta celebració tot demanant a Maria que ens porti al Senyor.

Mn. Joan Guerola

AGENDA

- **Dilluns 28**, Tortosa, Seminari, a les 11 h, jornada de formació del clergat diocesà.
- **Dissabte 3 de juliol**, Morella, a les 11 h, Dertosa Sacra: l'orgue barroc de Santa Maria de Morella. Visita guiada i concert.
- **Diumenge 4**, Xert, a les 12.30 h, confirmacions.

* Aquests actes poden canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,16-33 / Sl 102 / Mt 8,18-22]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Dimarts [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ Dimecres [Gn 21,5.8-20 / Sl 33 / Mt 8,28-34]. Sants protomàrtirs de l'Església de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

JULIOL

1. ■ Dijous [Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19; 24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sant Bernadí Realino, Joan-Francisc Regis i Francisc Gerònimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prevs. jesuïtes i mrs.

3. ■ Dissabte [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, vene-

rat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. franciscanes missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (litúrgia hores: 2a setmana) [Ez 2.2-5 / Sl 122 / 2Co 12,7-10 / Mc 6,1-6]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí de Berriochoa, bisbe i mr.

Diumenge XIII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida»

De vegades hi ha textos que gairebé no necessiten cap comentari: només cal llegir-los i meditar-los. És el que passa amb la primera lectura d'avui. Massa sovint hem presentat Déu com una persona que no solament no es preocupa del mal sinó que fins i tot de vegades ell n'és el causant. «Quin mal he fet perquè Déu m'enviï aquesta malaltia, o aquesta desgràcia...»: quantes vegades hem sentit aquesta frase! Davant això tenim l'afirmació: *Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort.* Si Déu vol la vida, vol la felicitat, vol que l'home no visqui condemnat a la mort: estem cridats a la vida i a gaudir-ne, no a la mort. Per tant, el mal, la mort venen del diable: *L'enveja del diable va introduir la mort al món i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.* Perquè com hem dit, Déu estima la vida i *no creà l'home sotmès a la mort, sinó imatge de la seva existència eterna.* Com Déu és etern, nosaltres també estem cridats a viure per sempre. Però això sí, el camí per a la vida eterna no és mal, ser partidaris del diable, sinó que *la bondat i la justícia són immortals.* Quan actuem fent el bé, com Déu, estem sembrant la vida, *perquè en realitat el reialme de la mort no és de la terra, que Déu va crear bona i al servei de l'home perquè gaudís sempre de la felicitat i de l'amor de Déu.*

Per això, a l'evangeli, veiem com Jesús cura una *dona que patia pèrdues de sang i ressuscita la filla del cap de la sinagoga.* Amb això Jesús està dient clarament que ell vol la vida, la curació, el benestar de tots els homes i dones. I fer realitat aquest benestar és la nostra tasca. Sant Pau convida els cristians de Corint a ser generosos en la col·lecta que està preparant: *Sigueu generosos.* Com a model: Crist. *Conexeu bé la generositat de Jesucrist: ell que és ric es va fer pobre per enriquir-vos amb la seva pobresa.* Ens cal ser generosos per a buscar la vida, el bé dels nostres germans, fins i tot el bé material.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

► Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, Senyor, Déu meu, / us lloaré per sempre. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8,7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells, que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: «Ni als qui n'havien recollit molt els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc els en faltava.»

► Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 5,21-43) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filla s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori.» Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por.» I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar.

Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm.» Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: «Talita, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't.» A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar.

Els no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 1,13-15;2,23-24)

Dios no ha hecho la muerte, ni se complace destruyendo a los vivos. Él todo lo creó para que subsistiera y las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo reina en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre incorruptible y lo hizo a imagen de su propio ser; más por envidia del diablo entró la muerte en el mundo, y la experimentan los de su bando.

► Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / celebrad el recuerdo de su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 8,7.9.13-15)

Hermanos:

Lo mismo que sobresalís en todo —en fe, en la palabra, en conocimiento, en empeño y en el amor que os hemos comunicado—, sobresalid también en esta obra de caridad. Pues conocéis la gracia de nuestro Señor Jesucristo, el cual, siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En este momento, vuestra abundancia remedia su carencia, para que la abundancia de ellos remedie vuestra carencia; así habrá igualdad.

Como está escrito: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba.»

► Lectura el santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor y se quedó junto al mar. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, impón las manos sobre ella, para que se cure y viva». Se fue con él y lo seguía mucha gente.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?». Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe». No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago.

Llegan a casa del jefe de la sinagoga y encuentra el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos y después de entrar les dijo: «¿Qué estrépito y qué lloros son estos? La niña no está muerta; está dormida». Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y le dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se levantó inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y quedaron fuera de sí llenos de estupor. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.